

[Bo Kristensen]

periode er langt flere, end der blev taget under den tidligere socialdemokratiske regering.

Jeg synes, vi skal lade alt det politiske ligge og gå til sagens kerne, nemlig hvordan vi kommer videre i et samarbejde, hvor medarbejderen står i en problemsituation. Om det hedder BST, arbejdstilsyn, medicinsk klinik i amtet eller andre forskellige organisationer, er ikke så interessant. Det, der må være interessant for medarbejderen, er at få løst sit problem så tæt på sin arbejdsplads som overhovedet muligt, det vil sige, at man ikke skal behøve at rende spidsrod imellem forskellige institutioner eller organer, men at man har en direkte vej. Derfor er det for os meget vigtigt at slå fast, at vi ikke kan have nogen systemer, uden at den praktiserende læge er indblandet; ellers får vi et omsvøbsdepartement, som ikke løser det, der også kommer ud af det, nemlig familiens situation, hvis problemer trods alt er vigtige i de sammenhænge.

Der må altså ske en sammenkædning af alle disse funktioner på længere sigt, så vi kan være sikre på, at alle parter bliver bedre stillet og føler sig tryggere på deres arbejdspladser.

Jeg har i ministerens redegørelse også bemærket, at de forskningsopgaver, som skal prioriteres op, er følgende tre hovedområder, nemlig farlige maskiner, stoffer, der giver kræft og hjerneskader, samt andre alvorlige sundhedsskader, og dermed har man prioriteret det højest at løse de problemer, som skaber større og større utryghed.

Men dette kan ikke ske, uden at resultaterne kommer ud i en fornuftig informationsform, der er enkel, og som sikrer, at medarbejderne forstår dem. Det gælder både om manden på sit job og om den chauffør, som får overladt en last farligt stof, at han skal vide, hvordan han skal forholde sig, når han har modtaget lasten, hvis der sker det ene eller det andet uheld. Der skal være en tydelig information, og dér kan vi jo nok komme ind på en længere drøftelse af ansvarsspørgsmålet, om det er vognmanden eller det er ham, der har sørget for at få lasten på vognen, der bærer ansvaret for et uheld undervejs med lasten.

Der kræves på dette område dels fortsat forskning og gerne meget hurtigt, dels at vi lærer at få informationsmaterialet udformet på en sådan måde, at vi er sikker på, at virk-

somhederne forstår det, for hvis vi vedtager direktiver på arbejdsmarkedets områder, som ingen af parterne forstår, så bliver de meget svære at gennemføre, medmindre man indfører en form for arbejdsmiljøpoliti, som kontrollerer både virksomhederne og medarbejderne i det daglige arbejde.

Jeg tror på, at vi kan komme meget videre, hvis vi er i stand til at informere ordentligt, ikke bare om arbejdsdagen og virksomheden, men også om de produkter, vi omgiver os med i vores fritid, så vi er bekendt med de risici, der er ved at anvende produkterne. Hvad nytter det, at man udskifter malingen på væggene i kontoret, fordi den afgiver statisk elektricitet, hvis man samtidig går hjem til farvehandleren og køber den billigste maling, som afgiver dobbelt så meget statisk elektricitet? Vi har stadig væk 16 timer i vores hjem og 8 timer på vores arbejdsplads. Derfor er det uhyre vigtigt, at dette materiale på en enkel måde henvender sig til den enkelte borger i samfundet, for uden hans eller hendes forståelse kommer vi ikke ret meget videre i arbejdsmiljøspørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Information mig her og information mig dér! En enkel måde at informere folk på, informationsformer, råd og vejledninger, det var næsten kun det, hr. Bo Kristensen snakkede om. Selvfølgelig skal folk have informationer i et letforståeligt sprog, men der er altså også andre ting. Selv om de ting blev overholdt, er der så mange ukendte faktorer i arbejdsmiljøet i dag, at der kan opstå arbejdsskader, selv om grænseværdierne bliver overholdt. Det blev faktisk demonstreret, da en undersøgelse på Lego for ikke så lang tid siden fortalte, at mange af Legos medarbejdere havde pådraget sig hjerneskader ved at bruge en bestemt slags lim, selv om grænsen var blevet overholdt. Det vil sige, at der så sandelig også skal forskes, og at der skal bruges mange flere penge på forskning, for at man kan komme ned til ondets rod.

Så sagde hr. Bo Kristensen, at vi er 16 timer derhjemme og 8 timer på arbejde, og det er rigtigt nok, men det er så sandelig de 8 timer på arbejdet, der gør, at vi dør af kræft, f.eks. fordi der er asbest dér.